

вания на местности, планини, пътища и др. от реалното пространство, които, осмислени чрез неговите идеи от една страна и чрез знанията за хайдутството от друга, добиват нов смисъл вече като елементи на хайдушкото пространство.

Може да се каже най-общо, че така, както се очертава в Сливенската фолклорна хайдушка история, хайдушкото пространство се проектира върху реалното пространство, заключено между Сливен-на юг, Котленски проход - на изток, билото на планината над Котел-на север, където е и предела, границата между Южна и Северна България и Твърдишкия проход-на запад. Или иначе казано Сливенската и Котленската планини основно и част от Твърдишката планина. В това „общо“ хайдушко пространство се очертават няколко по-малки такива с концентрация на хайдушки топоними около едно или две хайдушки сбиряща, добили смисъл на техни своеобразни ядра.

Трябва да се подчертае, че това определяне и отграничаване е твърде условно и е изцяло в контекста на „взаимоотношенията“ между пространствения вариант в хайдушкия фолклор и реалното пространство.

Стана дума, че с много активно присъствие като хайдушко пространство в хайдушкия фолклор е Сливенската планина. Другото локализирано хайдушко пространство е на изток от нея в планината Гребенец и Стидово до началото на Котленския проход. Третото се проектира в Котленската планина на юг от Котел и на запад от Котленския проход, около него и в горите край селата Медвен, Жеравна, Катунице, Нейково, Раково, Градец и Ичера. И четвъртото хайдушко пространство е между прохода Демир Капия /Вратника/ и Твърдишкия проход. Това очертаване е изцяло в съответствие с битуващата информация във фолклорната хайдушка история. И съобразно принципите на осмисляне и организация на пространството в нея е необходимо да се изтъкне, че във всяко едно от тези пространства е налице топоним, чийто функции са подчертано центроорганизиращи. Обикновено това е прочуто хайдушко сбиряще, което много често е носител на многопластова културна и историческа информация. В Слив-